

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo: - 2 - 10 - 2008 19799/2008/310	
Číslo: 117/11/08	Vyřizuje: Šolc, S. / Soum /
Přílohy:	Mgr. V. S.

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce **Dopravního podniku Ústeckého kraje a.s.**, se sídlem v Praze 5, Lumiérů 181/41, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem v Brně, Těsnohlídkova 9, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě na ochranu před nečinností žalovaného,

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení ukončeného rozhodnutím ze dne 4.7.2007, č.j. R 138/2006/01-12460/2007/310, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 8.200,- Kč k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem v Brně, Těsnohlídkova 9, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobci se vrací přeplatek soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč, který mu bude vrácen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem v Brně, Těsnohlídkova 9, a to z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 19.5.2008 se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, kterým by byl žalovaný zavázán povinností vydat rozhodnutí o žádosti o obnovu řízení ukončeného jeho rozhodnutím ze dne 4.7.2007, č.j. R 138/2006/01-12460/2007/310, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Žádostí ze dne 18.2.2008 požádal žalobce dle ust. § 100 odst. 3 s.ř. žalovaného o obnovu řízení, zakončeného jeho rozhodnutím ze dne 4.7.2007, č.j. R 138/2006/01-12460/2007/310. Žádost byla týž den doručena žalovanému elektronickou cestou, opatřena zaručeným podpisem.

Dle ust. § 6 odst. 1 s.ř. je žalovaný povinen o žádosti rozhodnout bez zbytečných odkladů v obvyklé lhůtě, za kterou lze považovat lhůtu stanovenou v ust. § 71 s.ř. I kdyby bylo možno věc považovat za skutkově či právně složitou, o čemž nebyl žalobce ze strany žalovaného vyrozuměn, skončila lhůta k rozhodnutí dne 12.4.2008. Lhůta pro podání žaloby dle ust. § 80 odst. 1 s.ř.s. je tak zachována.

Žalovaný v zákonem stanovené lhůtě o žádosti nerozhodl a nerozhodl tak ani do dne podání této žaloby.

Vzhledem k tomu, že žalovaný je vedoucím ústředního správního úřadu, postup dle ust. § 80 s.ř. vůči jeho nečinnosti je vyloučen, neboť VŮČI němu neexistuje nadřízený správní úřad, jemuž by bylo možno žádost dle ust. § 80 s.ř. adresovat, kdy žalovanému je jeho vlastní nečinnost nepochybně známa. V dané souvislosti správní řád neřeší situaci, kdy nečinným je vedoucí ústředního správního úřadu, kdy z dikce ust. § 80 s.ř. je vyloučeno, aby o žádosti o ochranu před nečinností rozhodoval ten, vůči němuž žádost směřuje. Žalobce tak vyčerpал veškeré zákonem stanovené prostředky ochrany před nečinností správního úřadu.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že druhostupňovým rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce (dále též „DPÚK“) a potvrzeno rozhodnutí Úřadu č.j. S 227/06-19569/06-SOHS II ze dne 6.11.2006 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Úřad v první výrokové části prvostupňového rozhodnutí deklaroval, že DPÚK, tím, že dne 1.8.2006 přerušil provoz 2135 spojů veřejné linkové autobusové dopravy na území Ústeckého kraje, přičemž svůj úmysl přerušit provoz těchto spojů veřejné linkové autobusové dopravy na území Ústeckého kraje k 1.8.2006 oznámil Ústeckému kraji teprve dne 26.7.2006, čímž neposkytnul dostatečný časový předstih umožňující včasnou adaptaci Ústeckého kraje a spotřebitelů na nastalou situaci, zneužil ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“), své dominantní postavení na trhu poskytování dopravních služeb v regionální linkové autobusové dopravě na území Ústeckého kraje, a to k újmě

spotřebitelů poptávajících služby veřejné linkové regionální autobusové dopravy na území Ústeckého kraje.

Ve druhé výrokové části prvostupňového rozhodnutí správní orgán prvního stupně dle § 11 odst. 3 zákona žalobci jednání uvedené v první výrokové části do budoucna zakázal. Ve třetí výrokové části prvostupňového rozhodnutí prvostupňový orgán uložil za porušení § 11 odst. 1 zákona žalobci pokutu ve výši 700.000,- Kč. Ve čtvrté výrokové části pak správní orgán prvního stupně deklaroval, že porušení § 11 odst. 1 zákona jednáním žalobce spočívajícím v přerušení provozu 2135 spojů veřejné linkové autobusové dopravy na území Ústeckého kraje dne 1.8.2006 bez objektivně ospravedlnitelného důvodu nebylo ve správním řízení prokázáno.

Žalovaný má na základě níže vyložených úvah za to, že žaloba žalobce je nedůvodná pro nenaplnění předpokladů pro její uplatnění podávaných z § 79 odst. 1 s.ř.s. a měla by být proto soudem zamítnuta.

Základním předpokladem pro úspěch žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je skutečnost, že zákon (správní řád) ukládá příslušnému správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení v zákonné lhůtě. Pokud správní orgán nevydá rozhodnutí či osvědčení v zákonné lhůtě je nečinný ve smyslu § 79 a násl. s.ř.s.

Správní řád lhůty pro vydání rozhodnutí stanovuje v § 71 odst. 1 a 3. V této souvislosti však nezbyvá žalovanému, než poukázat na § 25a zákona. Dle tohoto ustanovení se v řízeních před Úřadem, pokud zákon nestanoví jinak, postupuje podle správního řádu s výjimkou, krom jiných ustanovení, *ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí*. Lhůty stanovené § 71 správního řádu se tak na vydání rozhodnutí v rámci řízení před Úřadem neuplatní.

Žalobce v žalobě argumentuje § 6 odst. 1 správního řádu, podle kterého platí, že „...Správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů...“ (nikoliv, jak nepravdivě uvádí žalobce v žalobě: „... [správní orgán] je povinen o žádosti rozhodnout bez zbytečných odkladů v obvyklé lhůtě...“. I pokud by bylo toto ustanovení interpretováno jako ustanovení, jež stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí, jakkoli je žalovaný přesvědčen, že takový závěr je z dikce předmětného ustanovení nedovoditelný, vylučovalo by jeho aplikaci ustanovení § 25a zákona (viz výše).

Jelikož správní řád ani jiný zákon nestanoví pro Úřad lhůtu, v níž je povinen vydat rozhodnutí, nelze tak pojmově ve vztahu k němu dovést nečinnost (nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě) a nelze se tak proti němu domáhat ochrany soudní cestou žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. V této souvislosti tak uzavírá, že nelze v právě projednávané věci dospět k závěru, že žalovaný je nečinný; není tak splněn základní předpoklad úspěšnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 2 Ans 4/2004-116 ze dne 15.12.2004, zveřejněno pod č. 506/2005 Sb. NSS: „...Žalobou na nečinnost podle § 79 a násl. s.ř.s. se lze domáhat toliko toho, aby soud uložil správnímu orgánu, který je nečinný, povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení a stanovil k tomu přiměřenou lhůtu. Není tak možné požadovat vydání procesního rozhodnutí...“.

Žalovaný je toho mínění, že rozhodnutí o povolení obnovy řízení či zamítnutí žádosti o toto povolení není rozhodnutím ve věci, jak je má na mysli s.ř.s. a shora zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Takové rozhodnutí se totiž právní sféry žalobce v rovině hmotněprávní nedotkne a ani dotknout nemůže, neboť materiálně vzato nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčují hmotná práva a povinnosti žalobce.

Vzhledem k tomu, že podle názoru žalovaného je rozhodnutí o povolení obnovy či zamítnutí žádosti o toto povolení rozhodnutím procesní povahy (rozhodnutí o tom zda bude zahájeno samotné řízení ve věci samé či nikoliv) nelze se v takovém případě domáhat uložení povinnosti vydání rozhodnutí správnímu orgánu za pomoci žaloby na ochranu proti nečinnosti.

I kdyby žalovaný připustil svoji nečinnost (tedy uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí), jakkoli má za to, že je pojmově vyloučena, jakož i to, že rozhodnutí o povolení obnovy či zamítnutí žádosti je rozhodnutím ve věci, nebylo by možno žalobci ochranu před nečinností poskytnout, neboť tento nevyčerpal prostředky, které správní řád stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti.

Prostředkem správního řádu (viz shora) je žádost ve smyslu § 80 odst. 3 věta poslední správního řádu. Tuto žádost však žalobce nepodal a žalobou k soudu tak porušil pořad práva.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce v žalobě, že ve vztahu k vedoucímu ústředního správního orgánu je postup dle § 80 správního řádu vůči jeho nečinnosti vyloučen.

Stejně tak odmítá další tvrzení žalobce, že z dikce § 80 správního řádu je vyloučeno, aby o žádosti o ochraně proti nečinnosti rozhodoval ten, vůči němuž žádost směřuje.

Zmíněná tvrzení žalobce jsou taktéž v rozporu s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ten ve svém usnesení č.j. 5 Afs 9/2008-298 ze dne 28.2.2008 (totožně jako v usnesení č.j. 8 Afs 56/2007-400 ze dne 27.2.2008) deklaroval, že „...Vdaném případě [rozhodnutí předsedy Úřadu bylo zrušeno soudem, Úřad proti rozhodnutí soudu posléze podal kasační stížnost a žádost o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti] nic nebrání předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, aby usnesením podle § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu

rozhodl o přiměřeném prodloužení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí (...) Na závadu není, že o tomto prodloužení lhůty by rozhodoval předseda Úřadu, který má sám vydat i nové správní rozhodnutí. Podle § 178 odst. 2 správního řádu, poslední věta, nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu se rozumí vedoucí příslušného správního úřadu...“.

Jak je zřejmé ze shora podaného, postup dle § 80 správního řádu není vyloučen ani v případě vedoucího ústředního správního orgánu, přičemž nic nebrání tomu a správní řád s touto eventualitou vzhledem k § 178 odst. 2 počítá, aby o žádosti o ochraně proti nečinnosti rozhodoval ten, vůči němuž žádost směřuje. Tato skutečnost bude hrát roli toliko podružnou v případě popsaném výše, a to ve vztahu k praktické eliminaci aplikace některých instrumentů zakotvených v § 80 odst. 4 správního řádu.

V tomto ohledu tak shrnuje, že i v případě nečinnosti vedoucího ústředního správního úřadu, správní řád počítá s variantou podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti adresovanou tomuto vedoucímu ústředního správního úřadu, přičemž ten je povinen o ní rozhodnout. Skutečnost, že o žádosti bude rozhodovat ten, proti němuž tato žádost směřuje, klade větší požadavky na účastníka správního řízení při formulaci petitu své žádosti, neboť ne všechny instrumenty, které správní řád poskytuje k odstranění nečinnosti, budou za takové situace plně aplikovatelné.

Žalovaný uzavírá, že žalobce byl oprávněn (za předpokladu existence nečinnosti předsedy Úřadu, kterou žalovaný popírá, viz výše) podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Jelikož tak neučinil, nevyčerpal prostředky, které mu správní řád svěřuje k jeho ochraně, a vzhledem k dikci § 79 odst. 1 s.ř.s. tak nezbyvá, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Ústavní soud v svém rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 332/04 deklaroval, že „...důležitým hlediskem při posuzování průtahů v řízení je skutečnost, zda jsou průtahy způsobeny pouze státní mocí (soudem) nebo jsou zapříčiněny i samotným jednáním účastníků řízení či stěžovatele...“.

Předně zdůrazňuje, že žalovaný nebyl nečinný jak ve smyslu nevydání meritorního rozhodnutí v zákonné lhůtě, tak nebyl ani nečinný ve smyslu nečinění jakýchkoli procesních úkonů.

Žalovaný dospěl po zahájení řízení o povolení obnovy vedeného pod sp.zn. R 138/2006-ObŘ na základě obsahu žádosti k závěru, že, aby bylo možno posoudit zda skutečnosti (dříve neznámé, jež by mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování) tvrzené žalobcem, v žádosti, spočívající ve svědecké výpovědi Mgr. Lýdie Šťastné (ředitelka KÚ Ústeckého kraje) ze dne 18.12.2007 a svědecké výpovědi Ing. Jindřicha Fraňka (vedoucí dopravního úřadu Ústeckého kraje) ze dne 9.10.2007 splňují formální a materiální kritéria pro obnovu řízení, je nezbytné provést listiny zachycující předmětné svědecké výpovědi jako důkaz v řízení o povolení obnovy. Za tímto účelem si žalovaný vyžádal předmětné listiny od

policejního orgánu přípisem č.j. 09292/2008/310 ze dne 5.5.2008 (viz správní spis č.1. 13). Vyžádané listiny pak žalovaný obdržel dne 17.6.2008, tedy až dva týdny poté co mu byla doručena žaloba na nečinnost spolu s výzvou k vyjádření se k ní.

Tu zdůrazňuje, že výše popsany „průtah“ v řízení byl způsoben toliko procesním postupem žalobce, který, ačkoliv z obsahu žádosti zřejmým způsobem vyplývá, že má předmětné listiny ve své dispozici, tyto nedoložil.

Na okraj podotýká, že žalovaný, jako další procesní krok, učinil součástí správního spisu rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. Komp 1/2007-54 ze dne 31.12.2007, který by měl dle žádosti tvořit dříve neznámé skutečnosti, jež by mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že žalovaný činí procesní úkony tak, aby naplnil účel řízení, není tak nečinný (ve smyslu absolutní nečinnosti), přičemž „průtahy“ v řízení leží na straně žalobce, který je zapříčinil svým lhostejným procesním postupem.

Závěrem vyjádření žalovaný shrnuje, že žalovaný není nečinný, neboť zákon neukládá žalovanému vydat rozhodnutí v zákonné lhůtě, žalobce nevyčerpal prostředky, které správní řád stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, přičemž „průtahy“ v řízení zapříčinil žalobce svou lhostejností v rámci svého procesního postupu.

Žalobce ve své replice uvedl, že ust. § 25a zák.č. 143/2001 Sb. sice stanoví pro žalovaného výjimku z ust. § 71 s.ř., nestanoví však pro něj výjimku z ust. § 6 odst. 1 s.ř., podle kterého je povinen rozhodnout ve lhůtě přiměřené.

Dle ust. § 177 s.ř. je použití zásady rychlosti řízení obsažené v ust. § 6 odst. 1 aplikovatelné na správní řízení před ÚOHS, neboť zák.č. 143/2001 Sb. sám ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí neobsahuje, jak ostatně konstatuje i sám žalovaný v bodu 13 svého vyjádření. Ustanovení § 6 odst. 1 s.ř. je tak na postup žalovaného aplikovatelné a je, jak nepravdivě uvádí žalovaný v bodu 12 svého vyjádření, kdy toto ustanovení aplikaci 25a zák.č. 143/2001 Sb. nevylučuje.

Pokud bychom přistoupili na tvrzení žalovaného, vznikl by excesní případ, kdy by speciální právní norma v rozporu s ust. § 177 s.ř. vyloučila použití základních zásad správního řízení a vytvořila tak situaci, kdy by na libovůli správního úřadu záviselo, kdy by tento v řízení rozhodl. Tam, kde by se pak rozhodl, že není povinen rozhodnout, např. do deseti let, neměl by účastník právo domáhat se ochrany před jeho nečinností soudní cestou. Taková úvaha je pak v přímém rozporu se záměrem zákonodárce, který formuloval základní zásady správního řízení i principy jejich aplikace.

Žalovaný v bodech 14-16 svého vyjádření tvrdí, že žalobou podle ust. § 79 a násl. s.ř.s. se nelze domáhat ochrany před nečinností v řízení o povolení obnovy řízení a dovolává se rozsudku NSS č.j. 2 Ans 4/2004-116. Tento judikát však žalovaný nesprávně interpretuje.

V dané souvislosti je nesporné, že předmětný judikát vylučuje žalobu podle ust. § 79 s.ř.s. v případě procesních rozhodnutí, tedy rozhodnutí, jimiž se upravuje průběh již zahájeného řízení, kterým v daném případě bylo rozhodnutí o přerušení řízení ve věci řízení o povolení pobytu. Předmětem řízení je zde rozhodnutí o pobytu cizince, nikoliv napadené rozhodnutí. Žalobce souhlasí s tím, že tímto rozhodnutím je skutečně upraven průběh řízení. O takový případ se však v dané věci nejedná, neboť řízení o obnově řízení je samostatným řízením upraveným v ust. § 100 s.ř., kdy rozhodnutí o obnovení řízení je rozhodnutím ve věci samé v tomto řízení. V tomto případě je však předmětem řízení rozhodnutí o obnově původního řízení, ukončené pravomocným rozhodnutím. Nelze tedy souhlasit s názorem žalovaného, že rozhodnutí o obnově řízení je procesním rozhodnutím, neboť takové rozhodnutí by pak nebylo vydáváno v samostatném řízení, nýbrž v rámci řízení již skončené věci.

Rovněž nelze souhlasit s názorem žalovaného uvedeným v bodě 15 vyjádření, kterým konstatuje, že povolení obnovy řízení se v rovině hmotněprávní nedotkne právní sféry žalobce. Od právní moci rozhodnutí, jehož obnova je požadována, je odvislá celá řada hmotněprávních následků a to zejména výkon napadeného rozhodnutí, ale i vyvozená trestněprávní odpovědnost statutárních orgánů žalobce. Obnova řízení v dané věci pak bude především znamenat částečnou restituci původního stavu.

I za předpokladu, že žádost o obnovu řízení bude soud považovat za mimořádný opravný prostředek s obdobnými účinky jako prostředek řádný, není žaloba dle ust. § 79 s.ř.s. vyloučena, neboť výsledkem řízení o tomto mimořádném opravném prostředku je buď potvrzení původního rozhodnutí ve věci samé, nebo obnovení řízení, tedy rozhodnutí obdobné tomu, kdy odvolací správní úřad sám k podanému řádnému opravnému prostředku napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí nalézacímu správnímu úřadu k novému řízení a rozhodnutí. Provedení nesprávného právního názoru žalovaného do praxe by znamenalo zpochybnit možnost podávání žalob dle ust. § 79 s.ř.s. proti nečinnosti odvolacích správních úřadů v řízení o odvolání.

Žalobce nesouhlasí s nepravdivým názorem žalovaného, že nevyčerpal prostředky, které správní řád stanoví k jeho ochraně před nečinností.

Žalovaný zde opět nesprávně aplikuje judikát NSS 8 Afs 56/2007- 400 (judikát NSS 9/2008-298 není účastníkovi znám), neboť daný případ není na předmětnou věc aplikovatelný pro zcela odlišnou situaci. Podstatou tohoto judikátu je možnost vedoucího ústředního úřadu tam, kde sám rozhoduje ve správním řízení, prodloužit si postupem dle ust. § 80 s.ř. lhůtu pro vydání vlastního rozhodnutí s řádným

odůvodněním pro účastníky řízení, obsahujícím přesné vymezení skutečností, které brání vydání napadeného rozhodnutí a kdy lze očekávat vydání rozhodnutí.

Řízení o ochraně před nečinností je dle ust. § 80 odst. 2 s.ř. řízením zahajovaným z moci úřední. Pouze podpůrně tam, kde fakticky existuje správní úřad nadřízený nečinnému správnímu úřadu, lze toto řízení zahájit dle ust. § 80 odst. 3 s.ř. i na žádost, neboť nadřízený správní úřad nemusí o nečinnosti podřízeného správního úřadu vědět. Taková situace však v daném případě neexistuje, neboť žalovaný je si sám své nečinnosti vědom a nehodlá ji jakkoliv odstranit. I když tedy žalovaný o vlastní nečinnosti věděl, neučinil nic, co by vedlo k jejímu odstranění, ani sám nevydal usnesení ve smyslu shora uvedené judikatury, jíž se sám dovolává.

V dané souvislosti má žalobce za to, že vyčerpal veškeré prostředky k ochraně před nečinností, neboť žalovaný sám o svých průtazích věděl, řízení dle ust. § 80 s.ř. z moci úřední nezahájil a sám v dané věci nerozhodl.

Dovolávat se postupu dle ust. § 80 odst. 3 s.ř. jako aktivního vyčerpání prostředků ochrany před nečinností se lze po účastníkovi domáhat jen tam, kde nad nečinným správním úřadem existuje nadřízený správní úřad, kterému není nečinnost podřízeného správního úřadu známa a nikoliv tam, kde by prostředky ochrany před nečinností uplatnil z moci úřední ten, kdo je sám nečinný. Vyžadování takového postupu od účastníka správním úřadem, který sám je povinen z moci úřední takové řízení zahájit a sám je i při vědomí vlastní nečinnosti dále nečinný, je přepjatým právním formalismem jdoucím proti duchu zákonné úpravy.

Jen pro úplnost lze dodat, že správní úřady jsou povinny dle ust. § 37 odst. 1 s.ř. posuzovat veškerá podání podle jejich obsahu. Žalovaný tedy měl předložené skutečnosti, obsažené v předložené žalobě, podle obsahu posoudit jako žádost o ochranu před nečinností dle ust. § 80 odst. 3 s.ř., pokud nehodlal sám dle ust. § 80 odst. 2 s.ř. toto řízení zahájit z moci úřední. Žalobce tak veškerá opatření proti nečinnosti vyčerpal.

Žalobce se v daném řízení nedopustil žádných průtahů, jak nepravdivě tvrdí žalovaný. Žalobce neměl k dispozici originály písemností, na které se odvolával a které mohl žalovanému předložit pouze jejich původce. Z tohoto důvodu na existenci těchto listin odkázal s tím, nechť si je dle ust. § 6 odst. 2 s.ř. opatří žalovaný, neboť předpokládal, že v případě předložení neověřených kopií by žalovaný mohl požadovat předložení originálů, což by vedlo k nedůvodným průtahům.

Žalobce podal žádost o obnovu řízení 18.2.2008. Žalovanému nic nebránilo hned následující den uvedené listiny vyžádat od jejich původce se stanovením krátké lhůty k předložení. Tyto listiny si však žalovaný vyžádal až po téměř třech měsících od podání žádosti, aniž by jakkoliv žalobci uložil jejich předložení postupem dle ust. § 53 s.ř. Již v této skutečnosti je nutno spatřovat nečinnost žalovaného.

Dle ust. § 6 odst. 2 s.ř. může správní úřad požadovat po účastníkovi jen tehdy, pokud tak stanoví zvláštní předpis. Žádný takový předpis však žalobci neukládal předkládat žalovanému části trestního spisu, které ostatně ani sám neměl v originální formě. Žalovaný i přes tvrzenou nesoučinnost žalobce byl sám nečinný při vyžádání těchto podkladů, které si sám vyžádal v nepřiměřeně dlouhé lhůtě po podání žádosti o zahájení řízení.

Přestože žalovaný namítá, že žalobce před podáním žaloby nevyčerpal všechny prostředky obrany, jak stanoví § 79 odst. 1 s.ř.s., neboť nevyužil institutu ochrany před nečinností podle § 80 správního řádu, zdejší soud negativní dopad na osud žaloby (ať už ve formě její nepřijatelnosti, jak by dovozoval zdejší soud a část jemu známé doktríny, či nedůvodnosti, jak ve svém vyjádření dovozuje žalovaný a jiná část doktríny) z tohoto důvodu nedovozuje. Je-li žalovaným argumentováno například usnesením Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 56/2007-400 ze dne 27.2.2008, pak toto usnesení je pro zdejší soud dostatečným návodem pro závěr opačný, než dovozuje žalovaný. Zatímco Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení dovodil, že předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (proti jehož nečinnosti v řízení o rozkladu proti předchozímu rozhodnutí vydanému v prvním stupni správního řízení jde) nic nebrání, aby podle § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu přiměřeně prodloužil lhůtu pro vydání (svého vlastního) rozhodnutí, tu s poukazem na smysl usnesení o prodloužení lhůty, jímž je ve vztahu k účastníkovi řízení jasně vyjádřit, jaké skutečnosti prozatím brání rozhodnutí a do kdy bude rozhodnuto, zároveň Nejvyšší správní soud v témže usnesení pro zdejší soud jasně podává, že tento závěr platí jen tehdy, pokud to povaha věci umožňuje; výslovně je přitom poukazováno na skutečnost, že tak tomu zřejmě nebude v případě, pokud by měl předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (sám sobě) příkazovat lhůtu k rozhodnutí podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu. Právě toho se přitom žalobce domáhal. Za rozumný výklad podmínky vyčerpání všech předchozích prostředků obrany v případě, kdy se žalobce domáhá ukončení nečinnosti toho orgánu, který již nemá nadřízený správní orgán, je dle zdejšího soudu třeba považovat takový výklad, podle něhož opatření proti nečinnosti ze strany účastníka správního řízení (tu žalobce) sice lze využít (v některých případech to snad může mít význam, neboť zdejší soud je dostatečně vzdálen představě, že sám předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže věci, jež mu přísluší k rozhodování, sám administruje a je tedy ve všech podrobnostech zpraven o tom, v jakých věcech má rozhodovat a v jakých lhůtách), nicméně jeho nevyužití (toliko v tomto případě - to považuje zdejší soud za nutné zvláště zdůraznit) by nemělo vyvolat závěr o nevyužití všech prostředků obrany podle § 79 odst. 1 s.ř.s. I kdyby jej totiž účastník správního řízení (tu žalobce) využil a domáhal se toho, aby konkrétní osoba (tu předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže) sama sobě uložila povinnost a ve vztahu k sobě samotné její splnění snad kontrolovala, a tím vyvolávala dojem, že „sama sebe uposlechla“, z povahy a logiky věci by se jednalo nejvýše o formální naplnění litery zákona (§ 80 správního řádu), zvláštní druh „virtuální hry“ odehrávající se na ústředním orgánu státní správy a zaměstnávající jeho administrativní aparát, nijak se však neprojevuující ve faktickém smyslu „postěžování si“ na podřízený správní orgán

a očekávání nápravy z pozice nadřízené autority, a tím skutečné pomoci účastníku správního řízení, k níž má § 80 správního řádu nepochybně směřovat. Procesní situaci by nadto bylo ještě možno zamlžovat úvahami o tom, že správním orgánem, který rozhoduje, je v obou stupních správního řízení „žalovaný“, jímž je podle dlouhodobě převažující a nyní již konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i zdejšího soudu Úřad pro ochranu hospodářské soutěže a nikoli jeho předseda, což zdejší soud pro posouzení této právní věci nepokládá za nikterak přínosné činit; naopak je zřejmě namísto jednoduše konstatovat, že stížnost na konkrétní subjekt podávaná k němu samotnému není stížností a obrana proti postupu konkrétního subjektu uplatňovaná u něho samotného není obranou.

Soud se nejprve zabýval námitkou vznesenou ze strany žalovaného a to, že zákon neukládá žalovanému konat a žalovaný tak není nečinný. Z ustanovení § 25a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, je stanovena pro žalovaného výjimka z ustanovení § 71 s.ř. Dle tohoto ustanovení se v řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, pokud zákon nestaví jinak, postupuje podle správního řádu s výjimkou, krom jiných ustanovení, ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí. V tomto případě je však třeba odkázat na ustanovení § 177 s.ř., kdy podle tohoto ustanovení je použití zásady rychlosti řízení obsažené v ustanovení § 6 odst. 1 s.ř. aplikovatelné na správní řízení i před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, neboť zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, sám ustanovení odmítá pro vydání rozhodnutí neobsahuje, jak to ostatně uvedl i žalovaný ve svém vyjádření.

Dále žalovaný namítl, že žalobou podle § 79 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) se lze domáhat toliko vydání rozhodnutí ve věci samé. K této námitce je třeba uvést, že řízení o obnově řízení je samostatným řízením upraveným ustanovení § 100 s.ř., kdy rozhodnutí o obnově řízení je konečným rozhodnutím v tomto řízení je tedy rozhodnutí ve věci samé. V žádném případě se nemůže jednat o rozhodnutí procesního charakteru, tak jak to uvádí žalovaný ve svém vyjádření s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Ans 4/2004-116 ze dne 15.12.2004. V případě řízení o obnově řízení nelze připustit, že se jedná o procesní rozhodnutí, neboť takové rozhodnutí by pak nebylo vydáváno v samostatném řízení, ale v rámci řízení již skončené věci. Vzhledem k tomu, že rozhodnutím o obnově řízení by mohlo dojít k dotčení práv účastníků řízení, není možné připustit, že by uvedené rozhodnutí nepodléhalo soudnímu přezkumu.

Žalovaný dále vznesl námitku, že průtahy v řízení zapříčinil sám žalobce. Uvedl, že uvedený průtah v řízení byl způsoben toliko procesním postupem žalobce, který, ačkoliv z obsahu žádosti zřejmým způsobem vyplývá, že má předmětné listiny ve své dispozici, tyto nedoložil. Žalobce uvedl, že neměl k dispozici originály písemností, na které se odvolával, a které mohl žalovanému předložit pouze jejich původce. Žalobce odkázal na existenci uvedených listin s tím, nechť si je žalovaný podle ustanovení § 6 odst. 2 s.ř. opatří, neboť předpokládal, že v případě předložení

neověřených kopií by žalovaný mohl požadovat předložení originálů, což by vedlo k nedůvodným průtahům. Žalobce podal žádost na obnovu řízení již 18.2.2008. Žalovanému nic nebránilo hned následující den uvedené listiny vyžádat od jejich původce se stanovením lhůty k předložení. Tyto listiny si však vyžádal až po téměř třech měsících od podání žádosti. Navíc je třeba zdůraznit, že nelze klást žalobci za vinu, že nepředložil předmětné listiny, když tyto listiny sám nevyhotovil a neměl je ani v originálním znění. Nelze tedy spatřovat zapříčinění průtahů na straně žalobce.

V této konkrétní právní věci tedy zdejší soud dovozuje, že veškeré rozumně a smysluplně využitelné prostředky právní obrany před podáním žaloby na nečinnost žalobce vyčerpal, podmínky podávané z § 79 odst. 1 s.ř.s. považuje za splněné, a proto se mohl žalobou *in merito* zabývat.

Na základě shora uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že dle ustanovení § 6 odst. 1 s.ř. je žalovaný povinen o žádosti rozhodnout bez zbytečných odkladů v obvyklé lhůtě, za kterou lze považovat lhůtu stanovenou v § 71 s.ř. Jak uvedl žalobce v žalobě, kdyby bylo možno věc považovat za skutkově či právně složitou, skončila by lhůta k rozhodnutí dne 12.4.2008.

Vzhledem k tomu, že soud shledal, že předmětná žaloba je důvodná, rozhodl v souladu s ustanovením § 81 odst. 2 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci tak přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které představuje odměna za právní zastoupení advokátem, a to podle sazby vyplývající z vyhlášky č. 277/2006 Sb., soud přiznal odměnu advokáta za tři právní úkony služby a to – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky, tzn. 3x úkon právní pomoci po 2.100,- Kč a 3x tržní paušál po 300,- Kč. Jedná se o částku 7.200,- Kč. Žalobce dále zaplatil soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, kdy mu byla přiznána náhrada pouze za 1.000,- Kč. neboť měl být zaplacen poplatek dle sazebníku poplatků v zákonu o soudních poplatcích č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů a to položky č. 14a písm. d) ve výši 1.000,- Kč. Přeplatek soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč bude vrácen žalobci, tak jak je uvedeno ve výroku III.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

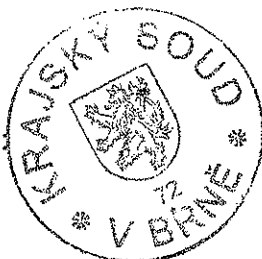
pokračování

62 Ca 36/2008

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,
vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4
s.ř.s.).

V Brně dne 29.8.2008

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu